

≡ Пролог ≡

Лос Анджелис, Калифорния

Карли се облегна назад и пое дълбоко дъх. Всичко бе свършило. Почти. Само още едно последно нещо и тогава ще може да се прибере у дома и да помисли какво точно ще прави с остатъка от живота си.

Можеше да продаде колата. Това беше единствената ценна вещ, която притежаваше. Къщата много скоро щеше да стане собственост на банката. Мисълта ѝ причиняваше болка. Тя бе превърнала тази малка градска къща в красив дом. Щеше да има късмет, ако намери апартамент, чийто наем ще ѝ бъде по джоба. Най-вероятно ще свърши като продавачка в някой магазин или сервитьорка в закувалня. Всичко, за което бе работила, се бе превърнало в една голяма димяща купчина боклуци.

Това се случваше, когато едно момиче се влюбеше в мазен мошеник и крадец.

Тя бе изгубила съпруга си. В най-скоро време щеше да изгуби работата си и съгласно правилото на доминото щеше да последва и всичко останало – къща, положение в обществото, кола. Повече нямаше да има красиви обувки за Карли. Щеше да е късметлижка, ако имаше пари да си купува обувки втора употреба. Повече нямаше да може да става и дума за модели на „Маноло Бланик“ и „Прада“, каквито бе свикнала да носи през последните години, защото шефката ѝ настояваше, че тя е част от дясната ръка на Патриша Кейн. Много бързо бе научила, че дясната ръка на Патриша Кейн носеше доста скъпи неща. Но това важеше и за лявата ѝ ръка, глезен, коляно и всяка останала част от нея.

Щеше да изгуби работа, за която милиони жени биха убили. Слава на бога.

Карли разчисти бюрото си и се подготви за предстоящото

стълкновение. Откакто полицаите бяха отвели Роджър с белезници, тя го очакваше. Младата жена обходи с поглед коридора. Жалко, че всичко това не се бе случило, докато бяха в Сан Агустин, където поне нямаше да се налага да се прибира у дома, но Лос Анджелис бе не по-лошо място от всички други, за да проведе последната си битка.

Вратата на офиса се отвори и очите на Емили блеснаха, когато видя празното бюро на Карли.

– Кайл от счетоводството каза, че си тук. Не му повярвах. Какво правиш?

Карли реши да се държи смело, вирна брадичка и изпъна рамене.

– Чакам да говоря с Патриша.

– Защото смяташ да я убиеш? – Емили остави вратата да се затръшне след нея. – О, боже, наистина ще го направиш, нали? Всички говорят, че някой ден асистентката ѝ ще я застреля. Знаех си, че ти ще бъдеш тази. Ти не си злобна овца като нас останалите.

– Няма да я застрелям – отвърна Карли, макар че много често си го бе мислила.

Емили ѝ хвърли съчувствен поглед.

– Заради нея арестуваха съпруга ти. Никой не би те обвинил.

– Полицията ще го направи. Както и прокурорът. Вероятно и съдебните заседатели. Роджър е откраднал един милион долара от „Кейн Корпорейшън“. Той заслужава да отиде в затвора. – Тя вярваше на всяко едно от обвиненията, повдигнати срещу бъдещия ѝ бивш съпруг. Можеше да добави и още няколко. Измами. Лъжи. Хазарт. Изпразване на кредитните ѝ карти, за които много скоро нямаше да може да плаща. И всичко това за две години. Тя бе тази, която го бе уредила на работа тук, откъдето той бе успял да отмъкне всички онези пари и да ги похарчи само един бог знаеше за какво.

И сега бе дошло време да се заплати с гайдарите¹. Или в случая – с правосъдието. Патриша Кейн никога не би свирила на гайда. Беше под достойнството ѝ.

Емили работеше като редактор в списанието на компани-

¹ Английският идиом *pay the piper* означава да понесеш неприятните последици от действията си или наказание. – Б. пр.

ята. Тя беше мило момиче и двете с Карли винаги обядваха заедно, когато бяха в Лос Анджелис.

– Сериозно, би трябвало да си тръгнеш. Тя ще излее цялата си злоба върху теб.

И какво значение имаше това?

– Смятам да ѝ връча оставката си и да си тръгна достойно.

Най-евтиният билет, който успя да намери, вече бе в чантата ѝ. В осем часа довечера щеше да излети от лосанджелиското летище за Джайксънвил. Щеше да си купи от най-евтиното вино и да удави мъката си.

И донякъде да празнува, защото никога повече нямаше да се налага да види изваяното от естетичната хирургия лице на Патриша Кейн. Нямаше да ѝ се налага да оправя кашите на тази жена. Напускаше в момента, когато Кралицата на домашното блаженство планираше собствената си сватба, за да се омъжи за отвратителен милиардер, чийто най-голям талант, изглежда, беше да се заглежда похотливо по жени на половината на годините му без капчица свян.

Свобода. Това бе единственото хубаво нещо, което Роджър бе сторил за нея. Тя щеше да бъде свободна.

Това, което тя никога не бе събрала смелост да стори, той го бе направил. Тя бе работила за Патриша Кейн три ужасни години и през цялото време си бе повтаряла, че е само въпрос на време, за да бъде възнаградена за всички нощи, през които бе работила, за всички унижителни задачи, които бе изпълнявала. Щеше да натрупа опит, да завърже връзки, а след това да продължи напред. Всички знаеха, че асистентките на Патриша не се задържаха на поста си повече от пет години, след което тя ги преместваше на работа в голямата мрежа от телевизия, издателство и компания за производство на стоки за дома и обзавеждането, откъдето ѝ плащаха солидни комисиони. Нова блестяща секретарка щеше да се появи, а предишната биваше изхвърлена, защото вече беше прекалено стара, за да заема длъжността.

Карли нямаше да може да издържи толкова дълго. Още две години работа за кучката щяха да я убият, независимо какво я очакваше в края на дъгата. Някои неща просто не заслужаваха цената, която се налагаше да плати.

Сега всичко бе приключило и тя можеше да започне нов живот, далеч от Патриша Кейн и Роджър. Беше напълно фали-

рала, без никакви надежди за бъдещето, но тази перспектива внезапно ѝ се стори дяволски привлекателна.

Вратата се отвори и Патриша влезе. Беше облечена в делови костюм на „Шанел“, бляскавата ѝ като лед руса коса бе прибрана в стегнат кок. Когато снимаше високорейтинговото си шоу „Раят на Патриша“, тя носеше дънки и дори тениски, косата ѝ се стелеше свободно по раменете, а гримът ѝ бе почти незабележим. Тя беше лицето на съвременната американска домакиня. Елегантна, но непринудена. Подканваща.

Сега пред нея беше истинската Патриша. Акула в марков костюм. Тя извърна студените си очи към Емили.

– Вън.

Емили се изнесе, без да промълви нито дума, и Карли остана сама.

Нямаше друг начин, освен по-бързо да приключи с това. Прекалено дълго се бе страхувала от тази жена.

– Госпожице Кейн, изчаках, защото исках лично да ви дам това. – Подаде ѝ добре обмислената си молба за напускане.

Патриша погледна листа, сякаш беше нещо заразно.

– Не, благодаря. Мисля, че трябва да проведем тази дискусия в офиса ми. Къде ми е кафето?

Тя започваше деня с дълго кафе лате с ванилия, без пяна, без захар. Всеки ден през последните три години, без изключение, Карли я очакваше с приготвеното кафе. Но не и днес.

– Това е молбата ми за напускане, госпожице Кейн. Вече не съм ваша асистентка. Ще трябва да си намерите някой друг да ви приготвя кафето. Оставям молбата си в писмена форма, но съм изпратила и копие по имейла. Късмет с новата асистентка.

Патриша Кейн не се нуждаеше от късмет. Щом се разчуеше новината за напускането на Карли, щеше да има километрична опашка от кандидатки за длъжността. След новините снощи, вече навярно се бе оформила. Арестът на Роджър беше централната новина във всички вечерни емисии, затова несъмнено хората си шушукаха.

Вечните клевети и клюки – нищо от това нямаше да ѝ липсва.

Патриша се втрени в нея, студените ѝ змийски очи бездушно я преценяваха.

– Мисля, че трябва да дойдеш в офиса ми, Карли. Трябва да ти изясня някои неща. Правни въпроси.

Младата жена сериозно се замисли дали да не хукне през вратата, без да поглежда назад. Нямахше да е трудно, след като Патриша се обърна и закричи към офиса си, високите ѝ токчета потропваха по елегантния дървен под. Но нещо в начина, по който шефката ѝ бе произнесла думата „правни“, я накара да я последва.

Карли бе подписала договор, когато бе назначена за асистентка на Патриша. Младата жена се зае бясно да прехвърля наум всичко, с което се бе съгласила в замяна на полуприлична заплата, маркови дрехи с намаление и командировъчни. В замяна трябваше да продаде единствено душата си.

Имаше един куп клаузи за неразгласяване на лични и служебни тайни, което, имайки предвид някои методи и навици на шефката ѝ, беше дяволски добра идея. Нито една „откровена книга“ не можеше да бъде написана за Патриша Кейн от някоя от асистентките ѝ, без да бъде последвана от дълга правна битка. Карли трябваше за петнайсет минути да напусне имението на шефката си в Сан Агустин. Имаше още доста правни дрънканици, но тя не можеше да си спомни нещо конкретно при напускане, като например, че трябва да даде предизвестие или в противен случай ще следват глоби. Беше почти сигурна, че това дори не бе законно. Патриша не можеше да я задържи тук, затова тя я последва.

Една последна битка.

– Затвори вратата зад себе си – нареди Патриша, без да се обръща.

Карли изпълни заповедта и застана пред диктаторката, която се отпускате в старинното кресло зад бюрото, което Карли беше почти сигурна, че някога е красяло залите на Версай.

– Имате ли нужда от нещо друго, освен от оставката ми? Бих могла да остана седмица или две, но след снощи, мислех, че ще искате незабавно да напусна.

Патриша се облегна назад и кръстоса един върху друг дългите си крака.

– Случилото се снощи се отнасяше за съпруга ти. Не за теб. Аз определено не смятам, че ти си достатъчно умна или смела, за да се опиташ да откраднеш от мен.

Да, това бяха остроумието и чаровното отношение, които толкова обичаше.

– Въпреки това бях достатъчно глупава, за да се омъжа за него и да го доведа в компанията. Смятам, че ще е най-добре да прекратя нашия договор. В момента се развеждам с него, но ще е нужно време, за да се оправя с последствията от ареста му.

– Да, времето е проблем, нали? Трябва да подготвя есенния старт на телевизионното шоу, а предстои и венчавката ми с Кенет. Ще е доста трудно новата асистентка да навлезе в работата.

Стомахът на Карли се сви на топка.

– Сигурна съм, че ще ми намерите подходяща заместничка.

– Но аз мисля, че ти се справяш много добре с работата. Виждаш ли, има нещо, което не ти е известно, скъпа моя. Нещо, за което моите адвокати не подозират и аз ще продължа да ги държа в неведение. Съпругът ти открадна два милиона долара. Не един. Той беше доста интелигентен, но аз съм по-умна. Или по-точно, хората, на които плащам да следят за подобни неща, са по-умни. Искаш ли да знаеш на чие име е втората сметка?

Сега стомахът на Карли се бе стегнал в болезнен възел.

– Той не би го направил.

От устата на Патриша се разнесе зловец смях.

– Не е на твое, скъпа. Това би било прекалено лесно. Не. Той е помолвил сладката ти сестричка да открие сметката. Предполагам, че ѝ е казал, че иска да те изненада и да ти купи подарък за годишнината.

В гърдите ѝ избухна гняв. Щеше да убие Роджър. Почти се виждаше как го прави. Мери беше в колежа. Целият ѝ живот бе пред нея. На тази планета нямаше нищо, което Карли да обича повече от малката си сестричка, и тя лесно можеше да си представи как е била измамена Мери, мислейки, че прави нещо добро.

– Тя няма нищо общо с всичко това.

– О, обаче има. Парите са били на нейно име, преди съпругът ти да ги изтегли – изрече Патриша бавно. Въздъхна и се намести по-удобно. – Обмислях това доста дълго и усилено. Виждаш ли, аз разбирам, че съм жена, с която е трудно да се работи. Обичам всичко да става по определен начин, а теб много те бива да изпълняваш заповеди. Освобождавах останалите си асистентки, защото се нуждаех от тях в други сфери на бизнеса. Те образуват нещо като мрежа.

– Те ви снабдяват с информация. – Какво общо имаше всичко това със сестра ѝ? Трябваше да си намери адвокат. Нямахте

да стои със скръстени ръце, щеше да се бори. Нямаше начин да позволи сестра ѝ да стане жертва на алчността на Роджър.

– Да, те шпионират за мен. Те ми казват кой с кого се чука и кой се среща с конкурентите ми. Те се грижат за хората, за които аз имам нужда да се погрижат. Около шест месеца след като ти постъпи на работа тук, вече знаех, че никога няма да те бива за подобна работа. Ти излъчваш невинност, от която човек направо го втриса.

Не, тя не би могла да шпионира колегите си. Веднага се виждаше, че е прекалено наивна.

– Още една много добра причина, за да приемете оставката ми. Но Мередит не се е докоснала до парите ви, госпожице Кейн.

– Да, както казах, знам това. Но това може да ми послужи като отлично средство. Уморих се от нови асистентки. Искам една, която да ми е напълно лоялна. Щом не мога да намеря такава, ще се задоволя с някоя, която толкова се страхува от това, което мога да ѝ причиня, че ще е отлична за работата. Отдавна съм разбрала, че е по-добре да се страхуват от теб, отколкото да те обичат. Предполагам, че си чела Макиавели.

Беше напълно типично Патриша да ѝ цитира философ от Ренесанса за това, как да се управляват селяндури като нея. В крайна сметка тази жена наистина вярваше, че е от онези кралици, които са завзели със сила короната.

– Разбира се.

– Е, в такъв случай разбираш моята гледна точка. Аз имам много шпиони. Нуждая се от послушна мишка, която ще изпълнява всичко, което ѝ наредя. Разполагам с цялата документация и съпругът ти беше повече от съгласен да подпише декларация, че и сестра ти е била замесена. Накрая законът за давност ще влезе в сила, но мисля, че дотогава двете с теб отлично ще се разбираме.

– За какво е всичко това? – Едва ли тази жена изгаряше от желание да има служителка, която със сигурност я ненавижда.

Устните на Патриша се извиха в лека усмивка.

– Ти ще направиш изявление, че си ми дълбоко благодарна, задето съм ти позволила да запазиш работата си след ужасните неща, направени от съпруга ти. Аз ще платя на адвоката за развода ти. Ти ще разкажеш надълго и нашироко колко великодушен и добър човек съм и как си била сигурна, че ще бъдеш уволнена.

По дяволите. Всичко си идваше на мястото. Преди три седмици в „Ню Йорк Таймс“ бе публикувана статия, в която се твърдеше, че „Кейн Груп“ има фабрики в Третия свят, в които работничките се трудят при отвратителни условия с мизерно заплащане, за да се произвеждат евтини стоки за домакинството.

– От компанията смятат, че имиджът ви е съсипан, и вие се опитвате да го възстановите.

– Те смятат, че се нуждая от излъскване, и ти ще го направиш. Както казах, ти излъчваш невинност. Точно това на първо място е привлякло съпруга ти към теб. Той е знаел, че може да те използва. Сега аз ще те използвам. Ще пуснем специално издание в едно от сутрешните ни шоуа. Ще отлетим за Камбоджа, за да посетим жените, които са били най-безскрупулно използвани. Естествено, аз не съм знаела нищо за ужасните условия на труд. Отговорността наистина е моя, но аз съм искрено потресена. В крайна сметка аз правя всичко възможно, за да помогна на много жени да се издигнат.

И после да ги бутне от покрива.

– Няма да го направя. Вие отлично знаехте какво става в онези фабрики. Вие подписахте договорите, в които се определят мизерното заплащане и дълготното работно време.

– Нима? Съмнявам се, че ще можеш да докажеш подобно нещо. Не, аз съм постъпила глупаво и други са се възползвали от това. А сега трябва да решиш дали ще останеш да си вършиш работата, или предпочиташ сестра ти да се озове в затвора.

Ръцете ѝ трепереха. Наистина трепереха. Нито за миг не се съмняваше, че Патриша ще изпълни закана си. Тя никога не блъфираше. Дяволът нямаше нужда да го прави. Дяволът винаги печелеше.

– Ще отида да ви донеса кафето.

– И, Карли?

Младата жена се обърна.

– Да, госпожице?

– Свали няколко килограма, преди да заминем за Камбоджа. Не мога да позволя да приличаш на крава на екрана.

Карли излезе, чудейки се дали някога ще се почувства отново цялостна.

*Две години по-късно
Сан Агустин, Флорида*

Карли изви лице към слънцето и въздъхна. Цял следобед. Разполагаше с цял един свободен следобед и тя правеше какво? Срещаше се в ресторант с някакъв абсурдно секси мъж, който щеше да ѝ хвърли един поглед, да се обърне и да побегне. Дрю. Казваше се Дрю и на снимката, която ѝ бяха изпратили от агенцията за запознанства, се виждаше рус мъж в средата на трийсетте, който навярно би трябвало да краси корицата на списание. Ако беше интернет сайт за запознанства, тя може би щеше да се чувства по-спокойна. Хората там слагаха възможно най-хубавите си снимки. Понякога на тях бяха с години по-млади и по-слаби. А понякога фотографиите си бяха чиста измама.

Но агенциите винаги лично правеха снимките. Никакви лъжи. Никакво забулване на истината. Той наистина беше секси.

Младата жена се поколеба, преди да влезе в заведението. Беше малък италиански ресторант в средата на стария град. Тя обичаше тази част на Сан Агустин, с калдъръмените улички и бродещите туристи. Морето не беше далече и Карли усещаше лекия полъх откъм Атлантика.

Но какво правеше тя? Защо изобщо опитваше?

От огромната ѝ чанта се разнесе звънът на мобилния ѝ телефон. Чантата трябваше да бъде огромна, защото бе принудена да носи всичко, от което Патриша можеше да се нуждае. Това беше тя – ходещото удобство на Антихриста в женски облик.

Който навярно се обаждаше, за да ѝ провали следобедата. Патриша рядко даваше нещо, но беше ужасно добра, когато ставаше дума за това, да го отнеме.

Сега беше единственият път, когато това можеше да ѝ е от полза. Карли грабна телефона и се намръщи, когато истинската причина да стои пред ресторанта, облечена в най-финото си оформящо бельо и гримирана повече от обикновено, ѝ се усмихна от екрана. Тя плъзна пръст, за да приеме обаждането.

– Здравей, Мери. Мислех, че имаш занятия. – Понякога инстинктите на сестра ѝ бяха плашещо точни. – Аз съм пред ресторанта, но само за да му кажа, че размислих. Това беше грешка.

Мери изпъшка.

– Не, не е. Стига, Карли. Прочетох информацията за този тип. Той е много готин и секси.

– Как така си прочела информацията? – Не че би трябвало да е изненадана. Ведно с отличните си инстинкти, Мери притежаваше упоритостта на питбул, нахвърлил се върху апетитен кокал.

– Хвърлих му едно око миналата седмица, когато бях у вас.

– Това се нарича нахлуване в личното пространство – опита се да я смъмри Карли с най-строгия си тон на голямата сестра.

Това ни най-малко не смути Мери.

– Да, това е любимото ми хоби! А този Дрю е суперсекси. Би трябвало да карат мъжете да се снимат без ризи.

– Ало, що за сексизъм? На какво ви учат в онова училище?

– Че мъжете от хиляди години са се отнасяли към жените като към неодушевени предмети или играчки, които нямат чувства, собствено мнение и права, и е крайно време ние да наваксаме. Когато пристигне, попитай го дали има онези вдлъбнати ни на таза. Това е супер яко.

– Няма да го моля да се съблича гол. Ще го помоля да си върви – призна тя. – Не съм готова за това. Дори и да бях, нямаше да е с него. Аз искам мил, обикновен мъж. Който не е мошеник. Това е изключително важно за мен.

– Не всички мъже на този свят са като Роджър – изтъкна Мери.

Не, не бяха, но изглежда, че онази грешка щеше вечно да я преследва. Карли се замисли за съобщението, което бе получила преди няколко дни. Съпругът ѝ дължал пари и те щяха да дойдат да си ги искат от нея. Тя се бе опитала да им каже, че двамата вече са разведени и тя не носи отговорност за някакъв

дълг, който той е направил в затвора, но очевидно мафията не признаваше разводите.

Карли изпъди мисълта от главата си. Щеше да отиде в полицията. Това щеше да се уреди. Първо трябваше да се оправи с проблема със сексапилния Дрю и напъните на сестра ѝ да ѝ намери любовник.

– Знам това. Но цялата история беше наистина много гадна и аз се нуждая от повече време.

Отсреща Мери въздъхна.

– Минаха две години. Женствеността ти ще изсъхне. Научих го в часовете по анатомия. Ако не я използваш, вагината ти ще хване паяжина.

Понякога сестра ѝ имаше доста нецензурен език, но Карли се засмя.

– Е, ще се наложи да я почистя по друг начин, защото в миналото тя ми навлече големи неприятности. – Младата жена въздъхна, сестра ѝ много ѝ липсваше, откакто се прехвърли да учи в университета „Дюк“. – Ще се срещна с него и ще поговорим, но не очаквай нещо повече от това.

– Това е всичко, за което те моля – отвърна доста по-жизнерадостно Мери. – Е, и да ме посветиш във всички мръсни подробности. Я ми кажи нещо. Мислила си да зарежеш Патриша Ужасната и да дойдеш да живееш тук с мен? Намерих работа в училище, която ще ти хареса.

Да бе, сякаш можеше. И тогава сестра ѝ щеше да види как изглежда затворническата килия отвътре. Още две години. Имаше още две години, докато изтечеше срокът на давност и сестра ѝ щеше да бъде свободна и чиста пред закона.

– Знаеш, че обичам работата си.

По линията се възцари кратка пауза.

– Знам, че постоянно го твърдиш. Но не съм сигурна доколко да ти вярвам. Добре. Обичам те. Обади ми се по-късно, за да ми разкажеш всичко, и престани да се мръщиш.

Връзката прекъсна и Карли пхна телефона обратно в чантата си. Не се мръщеше. Е, може би малко. Сервитърката я отведе до една маса във вътрешния двор с изглед към улицата.

Тя щеше да се усмихне, да разгърси ръката му и те щяха да се посмеят на станалото недоразумение. От агенцията бяха допуснали потресваща грешка, двамата никак не си подхождаха.

Карли сведе поглед към менюто. Разбира се, той може би изобщо нямаше да се появи. Тя можеше да поседи тук на слънце, докато похапва нещо вкусно, което не включва салата, да извади таблета си и да почете нещо. Това би било прекрасно. Лазаня и интересно четиво. Може би ще си поръча и чаша пино и порция чийзкейк. Съвсем сама.

Беше сигурна, че за някои хора щеше да прозвучи жалко, но за нея това беше един идеален следобед. Покой, тишина, самота. Без непоносими шефки и техните похотливи съпрузи. Ако онзи мъж само още веднъж случайно я докоснеше, нямаше да ѝ пука, че е на осемдесет и седем. Щеше да му даде да разбере какво е колоноскопия по трудния начин. Карли щеше да му набута онзи бастун право в ануса.

Младата жена се озърна и видя един мъж да върви по улицата. Леле. Ето, това беше мъж, когото можеше да гледа с дни. С тъмна коса, която се къдреше около ушите, той приличаше на кинозвезда. Забеляза, че две други жени спряха, за да го зяпат прехласнато, докато отминаваше.

Да не би да снимаха филм в града? Не. Патриша винаги беше информирана по тези въпроси. Щеше да се опита да вземе интервю от звездите за списанието си или да ги покани в шоуто си, за да им даде полезни съвети за обзавеждането на дома.

Макар че напоследък Патриша беше доста разсеяна. Откакто се върна от погребението на свой стар бизнес партньор, тя беше някак далечна и отчуждена, не приличаше съвсем на себе си. О, тя унижаваше Карли поне два пъти на ден, но липсваше обичайната ѝ енергичност и жизненост.

Карли започна да се пита дали Стивън Касталано не е бил единствената истинска любов, за която Патриша бе говорила през онази нощ, когато се напи, в деня преди сватбата си. Тогава се бе държала почти като човешко същество. През онази нощ тя бе видяла дявола да плаче.

Още пет минути и тя с чиста съвест можеше да се обяви за свободна. Може би трябваше да смени ресторанта, в случай че Дрю беше от мъжете, които се появяват с огромно закъснение на определената среща. „Колумбия“ не беше много далеч. Можеше да си поръча сангрия¹ и кубинска храна.

¹ Испанска студена напитка с вино и плодове. – Б. пр.

Всичко, което бе нужно, за да се наслади на един следобед, посветен единствено на самата нея. Много скоро щяха да се върнат в Лос Анджелис и тя отново щеше да се озове в къщата за гости, която обитаваше там. Беше близо до имението на Патриша в Санта Моника. Достатъчно близо, за да бъде при Патриша за по-малко от минута. Знаеше го, защото Патриша бе засякла времето и ѝ бе заявила да не закъснява повече от тази минута. Къщата за гости беше приятно място, но за Карли бе чужда и безлична. Липсваше ѝ нейното градско жилище.

Още две години. Само още две години.

Тя наблюдаваше невероятно сексапилния мъж, който вървеше към нея. Не конкретно към нея, разбира се, но в нейната посока. Всъщност май беше съвсем конкретно. Мъжът се приближи и лицето му се озари от широка усмивка.

Когато устните му се извиха нагоре, той се превърна от отегчен бог в ангел. Тъмен ангел, от онези падналите, който можеше да върши всякакви мръсни неща, защото вече не беше приклещен на небесата.

Кога, по дяволите, се бе превърнала в толкова поетична личност?

Красавецът дръпна стола срещу Карли.

– Здравей, името ми е Брандън Лолес.

Тя се озърна. Това беше някаква шега. Нямахме друг начин. Или той здравата се бе объркал. Не изглеждаше пиян, но някои типове добре го прикриваха.

– Ъ, попаднали сте на погрешното момиче.

Мъжът се усмихна лъчезарно и дъхът ѝ секна.

– Съвсем не. Попаднах на правилното момиче. Карли, преди двайсет години твоята шефка е убила родителите ми. Искаш ли да ми помогнеш да въздам справедливост?

– Луд ли сте? – Тя отново се озърна. Сигурно някъде наблизо имаше скрита камера. Нямахме да се учуди, ако някоя телевизионна мрежа е убедила Патриша да си направи майтап с асистентката ѝ. Шефката ѝ щеше начаса да го направи, ако смяташе, че ще подобри имиджа ѝ.

– Ни най-малко. Аз съм съвсем сериозен.

Толкова хубав и толкова откачен.

– Вижте, аз имам среща и нямам време за празни приказ-

ки. – Изведнъж нещо в ума ѝ прещрака, когато си припомни думите му, изречени преди миг. – Откъде знаете името ми?

Той се облегна назад и впери поглед в нея.

– Знам всичко за теб.

По гръбнака ѝ плъзнаха ледени тръпки, когато осъзна кой може да е този човек.

– Кой ви изпраща?

Мъжът се намръщи, гримасата ни най-малко не помрачи красотата му.

– Да ме изпраща? Никой. Ти трябваше да се срещнеш с моя брат, но той щеше да оплеска нещата и да превърне цялата тази операция в една голяма шпионска игра. Нашата сестра се омъжи за един тип, който е нещо като шпионин. От време на време работи за ЦРУ. Мисля, че Дрю завивда на Кейс. Винаги е смятал, че от него ще излезе страхотен Джеймс Бонд. Но последната ни шпионска мисия жестоко се издъни, моята нова снаха бе арестувана и замалко да напусне Райли и... Май трябва да започна отначало. Първо, да си говорим на „ти“ и ме наричай Бран. Всички ми казват така. Не си падам много по Брандън.

Той говореше много бързо. Тя не разбираше повечето от казаното от него, но трябваше тутакси да му изясни главното.

– Кажи на Ди Лука, че хич не ме е грижа какво прави Роджър в затвора. Неговите дългове вече не са мои. Разберете, че сме в проклетия двайсет и първи век. Ние сме разведени. Наръгайте го с нож или нещо подобно. Не ми пука, но престанете да ме преследвате.

– Какво?

Тя понечи да избута стола си назад.

– Чу ме. Кажи на шефа си, че ще отида в полицията, ако той отново ми се обади.

Тя се изправи, за да си тръгне, но той беше по-бърз. Наведе се към нея, ръката му се стрелна и се обви около китката ѝ. От докосването му я заля гореща вълна. Той не стегна хватката си, нито се опита да я принуди да седне отново. Ръката му, склучена около нейната, беше нежна, а погледът му омекна.

– Загазила ли си, скъпа? Защото аз мога да ти помогна.

Карли почти му повярва.

– Можеш да ме пуснеш.

Ръката му тутакси се отдръпна, но той продължаваше да се извисява над нея. Тя не беше дребна, но този мъж я караше да се чувства като малко момиченце.

– Не мога. Моля те, позволи ми да ти обясня. Ще платя обяд и всичко, което е нужно. Аз не съм от хората на Ди Лука. Той не е мой шеф. Брат ми се мисли за мой шеф, но аз не съм съгласен с това. Той навярно дори ще се опита да ме уволни, задето прецаках плана ни, но човек не може да уволни по-малкия си брат.

Той беше прекалено близо, но тя не се чувстваше изплашена или застрашена от него. Думите му бяха почти нежни. Въпреки това Карли знаеше, че инстинктите ѝ често грешаха.

– Трябва да вървя. Не знам каква е тази история с брат ти, но това не е моя работа.

– Нека го превърна в твоя работа. Карли, аз те проучих и мисля, че си сваятна жена, попаднала в гадна ситуация. Преди двайсет години моите родители са били в твоето положение и Патриша Кейн ги е убила. Не искам това да се случи и с теб. Моля те, нека ти обясня. Ако ме погледнеш в очите и ми заявиш, че Патриша Кейн, за която работиш, не е способна на убийство, тогава ще се извиня, задето прекъснах следобедата ти и ще те оставя да си тръгнеш. Ако не можеш да го направиш, моля те да ми помогнеш. Аз не търся отмъщение. Търся справедливост. За моите родители.

В тона и поведението му нямаше абсолютно нищо, което да подсказва, че лъже. Този великолепен мъж молеше за помощта ѝ, а тя искаше да му обърне гръб. Годишната работа за онази жена и бракът ѝ с Роджър я бяха превърнали в студен и безчувствен човек към всички останали, с изключение на сестра ѝ. Това беше единственият начин, по който можеше да се защити. Трябваше да постъпи разумно и да си тръгне.

Карли отстъпи назад, ръката ѝ се отпусна върху облегалката на стола, за да седне. Той незабавно пристъпи и издърпа стола, докато ѝ помагаше да се настани обратно на масата.

Явно тя все още беше същата глупачка както преди години и внезапно мисълта ѝ подежда някак си успокояващо. Не беше толкова корава, колкото си мислеше. В мига, в който изникна възможността да помогне на някого, тъпият ѝ задник седна и тя бе готова да постъпи правилно.

– Хей, добре ли си? – Той стоеше над нея, ръката му се спусна, палецът му се плъзна по бузата ѝ, за да изтрие сълзата, която тя не бе осъзнала, че е проляла. – Аз не искам да ти причиня болка.

Младата жена пое дълбоко въздух.

– Добре съм. Моля те, разкажи ми историята си, защото и двамата знаем, че тя е способна на всичко.

Това беше рисковано. Той можеше да е изпратен тук от самата Патриша, за да провери лоялността на асистентката си, макар че Карли се съмняваше. Патриша беше прекалено самовлюбена и егоцентрична, за да си помисли, че Карли би могла да я предаде.

Да, това беше рисковано, но може би щеше да си заслужава.

Той се настани срещу нея и взе менюто.

– Обядът е от мен. Историята е доста дълга. Мисля, че ще се нуждаем и от малко вино.

Тя кимна. Определено едно питие щеше да ѝ дойде добре.

* * *

Тя беше много по-красива отблизо, когато можеше да вижда нюансите в израженията на лицето ѝ и начина, по който очите ѝ светнаха, когато ѝ сервираха виното. Той я наблюдаваше внимателно, попивайки всички малки подробности – потрепване на мускулчета или гримаса – които оформяха личността ѝ. Устните ѝ се извиха нагоре, докато отпиваше от гъстото и ароматно пино ноар, което бе избрала.

Бран я бе помолил тя да поръча, осъзнавайки, че това беше жена, която рядко вземаше решенията или контролираше ситуацията.

– Мисля, че ще ти хареса лазанята, която предлагат тук. Не знам как успяват да я приготвят, но винаги е пухкава и лека – каза тя.

– Сигурен съм, че е вкусна.

– Малцина са мъжете, които позволяват на жените да поръчват вместо тях.

– Малцина мъже са толкова страхотни като мен – отвърна той и се ухили, а тя му се усмихна широко в отговор.

– Ами ако не ти хареса?

Бран искаше да я накара да се отпусне. Доколкото знаеше, първият ѝ брак е бил малък кошмар. Знаеше се, че съпругът ѝ я е мамил, а криминалните му дела едва ли са го направили помил и привлекателен.

– Ще ми хареса. Първо, всеки, който не харесва лазаня, има сериозни проблеми. И второ, аз с удоволствие ще изям каквото и да сложат на масата пред мен, така че всичко е наред. Отдавна се научих да не се отказвам от храната, защото не ми харесва, което е странно, тъй като по-големите ми братя все ми повтарят, че когато съм бил малък, съм бил много придиричлив и капризен по отношение на яденето.

– Какво се е променило?

– Изпратиха ме в приемни семейства.

Очите ѝ се изпълниха със съчувствие. Често му се случваше да го съжаляват.

– След като родителите ти са били убити? Не си имал роднини, които да се погрижат за теб?

– Не. Ние бяхме разделени, защото никой не искаше четири деца. По-големите ми братя отидоха в комуна за сираци, а аз и по-малката ми сестра бяхме поети от социалната система. След няколко месеца бяхме разделени, а тя беше осиновена. Опитаха се да осиновят и мен, но имаше някакви проблеми. – Бран винаги се бе питал какъв ли би бил животът му, ако бяха позволили на Данвърс да го осиновят.

– Това звучи ужасно.

Тя не знаеше дори половината и никога нямаше да го узнае.

– Някои от приемните родители бяха страхотни. Други не бяха чак толкова готини. Оцелях, но се научих да ценя храната, която ми дават, така че престани да се притесняваш, че няма да ми хареса. А и съм сигурен, че жената, която работи за един от най-първокласните готвачи на Америка, разбира от храна.

Тя сбърчи нос и изсумтя, но някак си това я направи още по-сладка.

– О, Патриша не яде. Нито пък е измислила всички онези рецепти. Тя има персонал.

– В това има смисъл. Би ми било омразно да знам, че някой толкова зъл може да създаде рецептата ѝ за шоколадова торта. Сестра ми я направи, преди да разбере от чие списание я е взела. Но бедата вече бе сторена, а аз не съм човек, който

ще пренебрегне една вкусна торта. – Беше ял прекалено малко торти в живота си.

За него нямаше празненства за рождените му дни. Смутно си спомняше едно, когато майка му запали свещ и я сложи пред него. Беше някаква огромна торта и той все още помнеше как тя се надвеси над нея, отпуснала ръка на рамото му.

Намисли си желание, мое малко бебче. Намисли си желание.

Искаше му се тя да не бе умряла. Искаше му се баща му все още да е тук. Искаше му се сега да е на среща с Карли Фишър, защото сам я е избрал и е искал да излезе с нея.

Съжаляваше, задето смяташе да я използва.

– И така, защото вярваш, че Патриша е убила родителите ти?

Бран забеляза, че в тона ѝ нямаше и сянка на съмнение. Сега тя не седеше насреща му мислейки го за луд. Тя беше спокойна и хладнокръвно се опитваше да разбере какво става. Или възнамеряваше да събере сведения, които би могла да съобщи на шефката си.

Този последен глас в главата му прозвуча ужасяващо подобно на гласа на брат му. Бран беше сигурен, че Дрю и Хач седят някъде наблизо и го проклинат, задето бе изхвърлил слушалката си и нямаше микрофон.

Нека и Дрю да разбере какво означава да си безпомощен и зарязан.

Мамка му. Нямаше да нагазва в тези води. Това не беше никакво отмъщение към брат му. Искаше да играе много почестно с Карли, отколкото бяха постъпили с Ели, сегашната му снаха.

– Баща ми беше инженер. Той е разработил кабелна връзка, която е ускорявала предаването на данни в зората на интернета. С помощта на двама прозорливи инвеститори основал компания. Когато им се предоставила възможност да продадат технологията, баща ми се оттеглил, защото смятал, че той може да използва откритието по-добре, отколкото някаква голяма корпорация. Баща ми бил малко мечтател.

– А това не се е харесало на инвеститорите, нали?

– Не, не се е харесало.

Очите ѝ се присвиха и се впиха проникателно в него.

– Патриша е натрупала първоначалния си капитал от някак-

ви технологични инвестиции. Ти смяташ, че тя е убила баща ти, за да може компанията да продаде продукта.

– Точно така. Когато бях на осем, в дома ни избухна пожар. Вратите бяха заключени и залостени, за да не можем да излезем. Най-големият ми брат успя да намери изход и ни изведе в задния двор, където за наш късмет се бяха скупчили съседите. Понякога се чудя дали някой не се е спотайвал в сенките, за да ни довърши. Питам се какво е могло да се случи, ако онези съседи не бяха там.

– Не мислиш ли, че пожарът е възникнал случайно? Не искам да бъда груба, но децата често си спомнят по-различно нещата от възрастните.

Да, той помнеше огъня като чудовище, заплашващо да го изяде жив. Понякога все още го сънуваше, сънуваше как Дрю го влачи, а когато се обръщаше, виждаше зейналата огнена паст, настъпваща към него. А после тя винаги се превръщаше в истинското чудовище, което бе срещнал, когато беше на шестнайсет. Истинските чудовища винаги бяха човешки същества.

– Разбирам колебанието ти. Ако прочетеш полицейските доклади, което очаквам да направиш, ще откриеш, че те смятат, че баща ми е убил майка ми, а след това се е самоубил, но чак след като е запалил пожара, за да е сигурен, че цялото му семейство ще загине.

Тя се наведе напред, любопитството бе ясно изписано върху лицето ѝ.

– Защо не е застрелял и вас?

– Добър въпрос, нали? Никой не е отговорил на него. Никога не е установен истински мотив за това престъпление, освен, че навярно разсъдъкът му е бил помътен. Макар че той е преминал множество проверки на миналото му и няколко психологически теста само месец преди това. От време на време е изпълнявал задачи за правителството. Виж, Карли, това е истината. Баща ми обичаше семейството си. У него нямаше никаква жестокост и склонност към насилие, независимо какво се твърди в полицейските доклади. Моето реално доказателство за теб е, че три дни преди да избухне пожарът, твоята шефка е превела петдесет хиляди долара в банкова сметка в Швейцария, която ние успяхме да свържем с наемния убиец.

Сумата, която навремето е поискал, е била двеста хиляди долара и другите двама основни притежатели на акции в компанията също са депозирали по петдесет хиляди долара в сметката. Някога чувала ли си имената Стратън и Касталано?

Очите ѝ се разшириха, доказвайки, че ги бе чувала.

– „Страткаст“. Патриша е била инвеститор в началото. Тя е използвала парите от ППП¹, за да основе „Кейн Корпорейшън“. Стивън Касталано умря наскоро.

Да, този факт му беше добре известен.

– Но чак след като се опита да убие брат ми и снаха ми.

Събеседницата му леко пребледня и той напълни отново чашата ѝ.

– Това звучи сериозно.

– И наистина е.

– Защо си дошъл при мен?

– Защото ти си приближена на Патриша. Никой не я познава така добре, както ти. – Бран забеляза, че ръцете ѝ леко треперят, пресегна се и ги покри със своите. – Всичко е наред. Ако не искаш да помогнеш, няма да те насилвам. Никой от нас няма да те кара да направиш нещо, което не желаш. Обещавам ти.

Затова бе изхвърлил слушалката и бе привел в действие своя план. Не можеше да понесе мисълта, че тази жена ще премине през това, което бе преживяла Ели, не и след като нямаше никаква вероятност краят да бъде същият. Никакъв рицар на бял кон нямаше да отведе Карли Фишър, така както Райли бе направил с Ели.

Всичко, което Бран можеше да ѝ предложи, беше честност, може би приятелство.

А може би и секс, ако тя го пожелаеше. Определено секс.

Но той изпреварваше нещата.

Тя се изправи, но той забеляза, че не бе отместила ръцете си.

– Не знам с какво мога да помогна. Дори не съм сигурна, че е редно да го сторя. Какъв е вашият план?

Той се облегна назад, прекъсвайки контакта и остана изненадан колко неприятно му стана. Тя беше топла, ръцете ѝ пасваха в неговите, сякаш бяха създадени да се сгушат там.

– Не мога да ти разкрия плана, освен ако не се съ согласиш да

¹ Първично публично предлагане на акции. – Б. пр.

участваш. Разбирам, че това може да не стане. Единствено те моля да не ѝ издаваш нищо, ако решиш да се откажеш.

– Защо го правиш по този начин? Защо се сближаваш с мен чрез някаква агенция за запознанства? – попита Карли.

– Както казах, брат ми обича да играе сложни игри. Планът му беше да се срещне с теб, да те очарова. По този начин щеше да влезе в живота ти, може би дори да си намери работа на снимачната площадка в шоуто на Кейн и да движи нещата оттам.

Устните ѝ се стиснаха в сурова линия и тя се намръщи.

– Е, можеш да му кажеш, че нямаше да се получи. Възнамерявах да кажа на този тип Дрю, че съм размислила.

Не беше ли интересно това?

– Не го намираш за привлекателен?

– Тъкмо обратното. Смятам, че е прекалено привлекателен. Абсурдно е, как някой е решил, че той е подходящ за мен. Знаех, че има нещо гнило още щом видях снимката му, но реших, че няма да е толкова грубо, ако лично му обясня, че вече не се интересувам от срещи.

– Наистина ли? Имаш нещо против самия Дрю или това включва всички мъже?

Внезапно чашата ѝ се стори много интересна.

– От самото начало беше грешка от моя страна да се регистрирам в агенция за запознанства. Направих го само защото сестра ми настоя. Още не съм готова да излизам по срещи. И може би никога няма да бъда. Първият ми брак беше доста неприятно преживяване.

Сега бе време да се върне към нещо, което тя бе казала още в началото. Той можеше да ѝ помогне да се измъкне от тези неприятности. Така щеше да бъде много по-добре. Танто за танто. Бран обичаше везната да е в равновесие.

– Явно бившият ти все още ти създава главоболия. Кой е Ди Лука?

Тя поклати глава.

– Това няма значение.

– Има, ако мога да помогна. Бихме могли взаимно да си помогнем.

– Какво търсиш? Дълбоко се съмнявам, че тя си води таен дневник, скрит някъде, в който описва своите заговори и пък-

лените си планове. Тя е внимателна. Не съм сигурна как мога да ти помогна.

Тази част беше доста неясна. Щеше му се да може да ѝ обясни точно от какво се нуждаеха, но не бяха напълно сигурни как се пазеше информацията.

– Тя е притежавала нещо уличаващо Касталано, някакво доказателство за случилото се. Доколкото знам, тримата са разполагали с него. Нещо като застраховка, че взаимно могат да се унищожат, в случай че някой от тях се опита да измами другия.

Карли кимна.

– Това звучи типично за Патриша. Тя трупа и съхранява информация. Винаги казва, че информацията е по-ценна от златото, защото със злато не можеш да купиш всичко. В нейния свят информацията е средство за постигане на целта. Тя пази файлове с данни за всички. Включително и за мен.

– Искам да видя тези файлове, Карли.

– Те са строго секретни. Аз нямам достъп до тях. Дори не са тук. Тя ги държи в Лос Анджелис.

– А след няколко седмици ти заминаваш за там.

Тя се намръщи, сякаш мислеше за нещо неприятно.

– Да, ще има голям благотворителен прием за набиране на средства и естествено, събитието ще бъде заснето. Но аз съм длъжна през цялото време, докато сме в Ел Ей, да бъда плътно до нея.

– Този прием ще се състои в къщата ѝ, нали?

– Разбира се – потвърди Карли и изпухтя нацупено. – Патриша трябва да покаже колко е красив домът ѝ. Но ако си мислиш, че мога да се промъкна в кабинета ѝ, значи си напълно откачен. Тя ще ме държи неотлъчно до себе си през цялата вечер, защото не може да помни имена. И за миг няма да ме изпусне от погледа си.

Той имаше план за това. Или по-точно Дрю имаше. Бран просто го бе заместил.

– Но твоето гадже навярно може да влезе незабелязано. Особено ако му намериш работа като охранител. Или ако можеш да я убедиш да наеме много по-приятна охранителна фирма. Тя обича да уволнява хората. Навярно бихме могли да уредим нещата така, че настоящата ѝ охранителна фирма вече да не ѝ е полезна и да я насочим към тази, в която работи моят зет.

– Някак си не ми се вярва, че тя ще го направи.

– Мисля, че ще го направи, когато осъзнае каква велика история може да излезе от това. Чувала ли си за филма „Любов след смъртта“?

Карли завъртя очи.

– Кой не го е чувал? И преди да започнеш да ми обясняваш какъв боклук е, трябва да знаеш, че съм го гледала пет пъти и той е невероятен.

Докачлива персона.

– Запозната ли си с историята, която е в основата на филма?

– Знам, че жената, написала книгата, се е омъжила за мъж, който е работил за охранителна фирма и е почерпила голяма част от вдъхновението си от техните преживявания. Четох статия за Мак някой си.

– „Маккей–Тагарт“. Моят зет е Кейс Тагарт. Той е бивш морски тюлен, награден за проявена храброст в битка. Представи си един истински герой да е начело на охраната на Патриша Кейн. Представи си какво бихме могли да постигнем ние с подобен достъп.

Това беше първоначалният план. Възнамерявах да използвам репутацията на „Маккей–Тагарт“, за да изкушат Кейн да им осигури достъп. Щом веднъж се внедряха в компанията ѝ, момчетата на „Маккей–Тагарт“ щяха да си свършат работата, при това много добре, а Дрю – своята.

– Това би могло да сработи – съгласи се Карли. – Тя винаги е жадна за публичност. Значи вие търсите някакъв файл, който ще докаже, че Патриша Кейн е наела убиец, за да убие родителите ви?

– Да. Освен това искаме да разберем кой е четвъртият съучастник. Не знаем името му. Той е останал скрит през последните двайсет години.

– Откъде си сигурен, че е „той“?

Не беше.

– Би могло да е жена, но обикновено, когато става дума за пари, мъжете са по-безмилостни.

Отново онова сладко изсумтяване.

– Ако прекараш повече време с Патриша, ще се отървеш от тази заблуда. Не знам. Ще трябва да си помисля за това.

Поне не го отрязваше веднага.

– Помисли си. Направи някои проучвания. А сега ми разкажи за Ди Лука и как мога да ти помогна.

– Не можеш, а и аз не се нуждая от помощта ти.

Той седеше мълчаливо и я наблюдаваше, защото вече бе отправил искането си. Нямаше нужда да го прави втори път.

Естествено, много скоро Карли се почувства неловко от възцарилата се тишина.

– Е, добре. Той е някакъв тип, на който моят съпруг дължал пари. Дължи пари. Човек би си помислил, че след като е попаднал в затвора, ще престане да играе комар.

Бран не беше толкова сигурен за това. От информацията, която бе прочел за съпруга ѝ, Роджър Фишър беше от мъжете, които можеха да натрупат сериозен дълг.

– Защо не ми позволиш да проверя как стоят нещата? Така ще докажа, че мога да ти бъда полезен, Карли.

– А ако реша да не се правя на шпионин заради теб?

Брат му определено щеше да го убие и Бран повече нямаше да има нужда да се тревожи за този проблем.

– Пак ще ти помогна.

Той беше вечният наивник, който умираше да спасява девиги, изпаднали в беда.

– Добре. Името му е Томи ди Лука и ми изпраща гадни, заплашителни имейли, в които описва какво ще ми се случи, ако не платя дълга на Роджър. Освен това започна да ми пише и есемеси. Нямам представа как се е сдобил с телефонния ми номер.

Бран лесно и за нула време можеше да разбере всичко за Томи ди Лука, но щеше да го дава бавно, ще я остави да си мисли, че му е отнело няколко дни.

– Ще видя какво мога да открия. А ти би трябвало да размислиш. Имам предвид, пак да започнеш да ходиш по срещи.

Веждата над лявото ѝ око се изви нагоре.

– Наистина ли? След всичко случило се, ти мислиш, че отново би трябвало да опитам?

Тя беше толкова сладка, когато беше ядосана.

– Мисля, че никога не бива да спираш да опитваш. Ти си красива жена и някой ден ще намериш мъжа, който те заслужава.

Това нямаше да бъде той, но Бран можеше да успее за известно време да я направи щастлива.

– Смяташ, че ме познаваш толкова добре? Може би заслужавам да бъда сама.

– Не, не и ти. Я ми кажи нещо. Аз мисля за това от дни. Защо си останала да работиш при Патриша Кейн? Тя заплашила ли те е нещо след ареста на съпруга ти?

Жената се втренчи за миг в него.

– Откъде знаеш за това?

– Аз съм добър в работата си. – Която беше да четете докладите от Дрю и Кейс. И може би малко да четете между редовете.

Последва кратко мълчание, докато тя очевидно обмисляше дали да говори, или не.

– Патриша трябваше да възстанови имиджа си след като в едно списание публикуваха злостни нападки относно някои нейни бизнес практики.

– Не, злостни нападки означава, че статията по един или друг начин е била манипулирана. Уверявам те, че всяка дума в онази статия беше истина. Знам го, защото лично проведох разследването. Аз съм този, който даде онази история на журналиста. – Той и братята му винаги търсеха начини да стъжнят живота на онези, които бяха убили родителите им. Патриша Кейн ги бе улеснила и той бе получил възможност да я нарани, без да бъде замесено името му.

Сега младият мъж се питаше дали не бе наранил и Карли. Би го направил отново. Патриша Кейн наистина експлоатираше онези работнички. Изглежда, че независимо какво бе сторил, жената пред него беше невинна жертва. Трябваше да измисли начин да минимизира нанесените щети.

– Патриша заплаши да нарани сестра ми – обясни Карли с тих глас.

Тя имаше по-малка сестра, която учеше в колеж. Бран разбираше нуждата да защитаваш и да бъдеш защитен.

– Как би могла да го направи?

– Съпругът ми я е използвал в измамите си. Сестра ми е проявила голяма наивност и му е позволила да внесе някакви пари на нейно име.

Отличен начин да скрие нещо, което негодникът не е искал да бъде намерено. За зла участ на Карли, Кейн беше умна. Тя навярно е съзряла възможността и се е възползвала. Той бе гледал интервюто, в което Карли със сълзи на очи бе разка-

зала на нацията колко добра и благородна е шефката ѝ, колко я е подкрепяла. Онова интервю много успешно бе излъскало имиджа на Кейн. Беше добро представление. И то продължаваше. Бран и братята му щяха да направят своя ход и Кейн щеше да отвърне. Време беше да се сложи край на играта, време беше за мат.

– Колко още трябва да работиш за нея?

– Най-малко две години, макар че не съм сигурна, че дотогава тя няма да е измислила нещо друго, с което да ме задържи. Някак си не мога да си представя, че Патриша Кейн ще ми позволи да си тръгна. Тя използва хората, докато ги изсмуче докрай и чак тогава захвърля празната обвивка. А аз все още съм ѝ нужна.

– Не и ако тя се озове в затвора. – Той трябваше да направи предложението си колкото се може по-привлекателно. – Ако не го сториш в името на справедливостта, направи го, за да намалиш присъдата си. Тя те е натикала в затвор. Аз мога да те освободя.

– Не че без моята помощ няма да се справиш.

Това беше жена, която се нуждаеше да бъде необходима. Навярно през по-голямата част от времето оставаше невидима и в сянка. Ключът, за да я спечели, бе да ѝ покаже, че той я вижда. Което си беше самата истина. Бран виждаше красотата и издръжливостта ѝ, дори и тя да не ги осъзнаваше.

– Ти си липсващото парче в мозайката, Карли. Ние от години се опитваме да я унищожим, но не можем да го постигнем без теб. Ти си ни много нужна, затова те моля да ни станеш партньор в тази мисия.

Сервитьорката избра точно този момент, за да се върне, понесла поднос с нещо, което ухаеше божествено. Остави чинията пред него и той вдъхна аромата. Беше красив ден, той седеше с великолепна жена и щеше да хапне нещо изключително вкусно. Това беше победа. Нямах да се тревожи предварително за неприятностите. Те щяха да дойдат, независимо дали Бран щеше да се наслади на този миг, или не. Отдавна го бе научил.

– Засега нека поседим заедно, да поговорим и да се насладим на следобеда. Повече никакви разговори за мисията, докато не вземеш решение. Разкажи ми за себе си.

Тя взе вилицата си.

– Не знам дали има много за разказване.

– О, сигурен съм, че можем да намерим тема за разговор. –
Бран ѝ смигна и продължи да се радва на прекрасния ден.

Накрая Карли Фишър щеше да се съгласи. Щеше да каже „да“. Той просто го знаеше.